

Arrest

nr. 307 241 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Ahmadkhel behorend tot het district Khogyani, gelegen in de

provincie Nangarhar. U ging tot de zesde graad naar school en volgde koranlessen in de madrassa. Samen met uw ouders, zus en broer woonde u in de ouderlijke woonst in Ahmadkhel.

Uw vader had een hoge positie binnen de taliban. Hij was betrokken in het transport van wapens en munitie en moest deze goederen zowel ontvangen als leveren. Van tijd tot tijd gaf uw vader u wapens en zei dat u die moest geven aan de persoon die aan u werd geïntroduceerd. Deze zaken gingen een tijdje voort tot uw vader op een gegeven ogenblik besliste om de taliban te verlaten en de overheid te gaan vervoegen. Voor hij de overheid vervoegde, raakte hij echter vermist. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem.

Op een dag vertelde uw moeder u vervolgens dat uw vader niet meer leefde, doch zijn lichaam werd nooit naar uw huis gebracht. Voor zijn verdwijning had uw vader een aantal wapens achtergelaten in uw huis. Uw moeder was extreem bezorgd over het lot van die wapens en was bang dat ze zouden exploderen of overheidstroepen een operatie op uw huis zouden uitvoeren om deze wapens te confisqueren. Daarom zei ze dat u naar de autoriteiten moest gaan om hen over deze wapens te informeren. Hierop ging u naar de autoriteiten en informeerde hen, waarna de politie diezelfde avond naar uw huis kwam om de wapens te confisqueren. De politie laadde de wapens en goederen op een voertuig en bracht deze weg.

Twee à drie dagen na de confiscatie van die wapens kwamen de taliban naar uw huis. Ze wilden hun wapens terug, maar uw moeder zei dat er niets was achtergebleven in uw huis. Vervolgens zeiden de taliban dat als er geen wapens waren, ze de oudste zoon in ruil wilden. Uw moeder was bijgevolg bezorgd over u omdat de taliban u wilden doden of rekruteren en u wilden brainwashen om zelfmoordaanslagen uit te voeren tegen de ongelovigen. Toen uw moeder zich bewust werd van dit gevaar stuurde ze u naar het buitenland.

U vertrok in 2007 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. In het VK vroeg u in april 2008 asiel aan, doch na een negatieve beslissing verliet u Londen in november 2020. U reisde vervolgens via Frankrijk naar België, waar u aankwam op 25 november 2020. Op 26 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan het Verenigd Koninkrijk, wat echter niet mogelijk was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u nog te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u beschuldigen van verraad ten aanzien van hen bij de Afghaanse overheid.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort uitgereikt in Londen op 2 december 2009, kopies van paspoorten en verblijfstitels van uw neef F. F. (die Brits staatsburger is), van uw broer H. (eveneens Brits staatsburger maar verblijvend in België), van de vrouw van uw neef, van vier van uw achternichten en van uw achterneef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw vader effectief als lid van de taliban actief was. U verklaarde met name dat uw vader een hoge positie had binnen de taliban en contacten had met mensen die hem wapens of munitie leverden om de taliban te versterken (CGVS, p. 6, 7). Tegelijkertijd bekent u vrijwel niets te weten over wanneer uw vader de taliban vervoegde en hoeveel jaren hij deze rol heeft uitgevoerd (CGVS, p. 7). Evenmin kon u vertellen om welke reden uw vader de taliban had vervoegd (CGVS, p. 7). Gevraagd wat u nog wist over de taken van uw vader, antwoordde u vaagweg als volgt: "Ik heb geen exacte info omdat ik toen redelijk jong was, sommige mensen leverden hem goederen, sommige andere mensen kregen goederen van hem." (CGVS, p. 7). Dit antwoord is evenwel uiterst summier. Gevraagd hoe uw vader lid van de taliban is geworden, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 7). Ook op de vraag of uw vader ooit gewond raakte tijdens zijn taken als taliban moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Deze oppervlakkige verklaringen bieden derhalve geen duidelijk zicht op het profiel van uw vader. Uw uitleg dat u destijds nog jong was, kan uw gebrekkige kennis omtrent uw vaders activiteiten bij de taliban niet verschonen. Het is immers erg onvoorstelbaar dat uw vader, gelet op zijn hoge positie binnen de taliban, gedurende de periode van zijn tewerkstelling niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep. Bovendien kan van iemand die internationale bescherming vraagt verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, in casu bijvoorbeeld via uw moeder, of via uw broer met wie u in het Verenigd Koninkrijk al die jaren contact had. Als gevolg van uw ontoereikende kennis omtrent het beroep van uw vader slaagt er u niet in aannemelijk te maken dat uw vader effectief voor de taliban werkzaam was. De onaannemelijkheid van uw

beweringen omtrent het profiel van uw vader ondermijnt aldus ook reeds de geloofwaardigheid van de hieruitvolgende problemen met de taliban.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk. Uw verklaringen over uw beweerdde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader u van tijd tot tijd wapens gaf, die u moest bezorgen aan de persoon die door uw vader aan u werd voorgesteld (CGVS, p. 11). Gevraagd waar uw vader die wapens haalde, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 12). Op de vraag wat u precies met deze wapens moest doen, stelde u plots dat u geen wapens in ontvangst nam van uw vader, maar dat uw vader in huis een persoon ontving die u de wapens zou bezorgen, die u dan in huis moest plaatsen (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u uw verklaringen met betrekking tot uw precieze taken wijzigt doorheen het verloop van uw persoonlijk onderhoud, doet reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U verklaarde verder niet te weten wie deze personen waren (CGVS, p. 12). Daarnaast gevraagd om welke soort wapens het ging, antwoordde u vaagweg als volgt: "Het waren verschillende types wapens, ze waren gemengd met bommen en zelfmoordvesten." (CGVS, p. 13). U stelde tevens dat er geen veiligheidsmaatregelen werden getroffen om deze wapens te bewaren (CGVS, p. 13). Hierop verder gevraagd, stelde u dat u ze zelfs niet aanraakte, dat u de deur opende voor de persoon die de wapens leverde en de plaats aanwees waar hij ze moest plaatsen (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat u de wapens na ontvangst in huis moest plaatsen (CGVS, p. 12). Uw bewering dat de wapens zonder enige beveiliging op het terras en in de gastenkamer werden bewaard (CGVS, p. 13), is bovendien erg onvoorstelbaar. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar wapens slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen die hier met de nodige voorzichtigheid mee omspringt, gelet op de risico's die de stockage van wapens, munitie en zelfs explosieven met zich meebracht. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Voorts verklaarde u dat uw vader op een gegeven ogenblik besliste om de taliban te verlaten in ruil voor een job bij de overheid (CGVS, p. 11). U verklaarde niet te weten om welke reden uw vader dit besliste, doch uw moeder zei volgens u dat hij wilde stoppen omdat de taliban geen goede mensen waren (CGVS, p. 13). U kon daarnaast niet vertellen of uw vader de taliban had ingelicht over zijn plannen (CGVS, p. 14). Gevraagd of het geen risico was voor uw vader om de overheid te gaan vervoegen, antwoordde u als volgt: "Ja je hebt gelijk, maar ik heb geen details erover, wat ik je net vertelde had ik gehoord van mijn moeder." (CGVS, p. 14). Daarnaast kon u amper details geven over de omstandigheden waarin uw vader zou zijn verdwenen (CGVS, p. 14). Als verklaring voor uw beperkte kennis stelde u dat uw moeder op de hoogte was van dit incident, maar dit nieuws niet deelde met u (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe uw moeder te weten kwam dat uw vader vermist was, antwoordde u eveneens dat ze dit niet met u deelde (CGVS, p. 14). Het dient evenwel gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw moeder u hierover niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar het buitenland stuurde om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban, gelinkt aan de job van uw vader. Bovendien betreft dit een essentieel element uit uw asielaanvraag, zodat kan worden verwacht dat u hier volledige verklaringen over aflegt.

Ook uw verklaringen omtrent het verdere verloop van uw problemen met de taliban konden niet overtuigen. U verklaarde met name dat u, nadat uw vader 15 à 20 dagen vermist was, de overheid informeerde over de resterende wapens van de taliban in uw huis (CGVS, p. 11, 14). Gevraagd of er tijdens die 15 à 20 dagen nog iets anders gebeurde, antwoordde u negatief (CGVS, p. 14). Twee à drie dagen nadat u de autoriteiten informeerde en de wapens werden geconfisqueerd, zo stelde u, kwamen de taliban bij u thuis langs, op zoek naar deze wapens en naar u (CGVS, p. 11, 14, 16). Gevraagd of u na de confiscatie van de wapens enige voorzorgsmaatregelen trof, antwoordde u dat u dit niet deed omdat u niet wist dat de taliban op de hoogte zouden zijn van het bestaan van die wapens (CGVS, p. 15). Even voordien verklaarde u daarentegen dat de taliban naar uw huis kwamen omdat ze wisten dat er wapens waren (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u hieromtrent inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts stelde u niet te weten wanneer de taliban precies langskwamen bij u thuis en waar u zich bevond tijdens dit bezoek (CGVS, p. 16). Dat u zich dergelijke details van dit bezoek van de taliban niet zou herinneren, is wederom weinig aannemelijk, gezien deze gebeurtenis een wezenlijk element uitmaakt van uw asielaanvraag. U beweerdde voorts ten aanzien van het CGVS niet te weten welke plannen de taliban hadden met u (CGVS, p. 16). Evenwel verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban u vroegen hetzelfde voor hen te doen als uw vader, namelijk helpen om gerief naar verschillende mensen te brengen (zie vragenlijst DVZ). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw asielaanvraag, stelde u simpelweg dat u dit niet verklaard had (CGVS, p. 16). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u het gehoorverslag op DVZ voor akkoord ondertekende en nergens uit uw verklaringen blijkt dat het persoonlijk onderhoud bij DVZ moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2, 3). Dergelijke vaststellingen werken bijgevolg verder negatief in op uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er, ondanks uw bewering dat de taliban u zochten (CGVS, p. 16), zich sinds uw vertrek in 2007 over een periode van ruim vijftien jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, ofschoon uw familie nog in hetzelfde dorp woonachtig is (CGVS, p. 7). U verklaarde ter zake dat

de taliban nog gevraagd hebben naar u, maar uw familie geen pijn hebben gedaan omdat ze vrouwen geen pijn doen (CGVS, p. 18). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel en na al die jaren nog naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen. U verklaarde voorts dat uw broer ongeveer één jaar na uw vertrek eveneens door uw moeder naar het buitenland werd gestuurd (CGVS, p. 18). Over de redenen van zijn vertrek kon u echter niets vertellen (CGVS, p. 18). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u uw broer daarover geen vragen stelde omdat u dit onderwerp niet wilde bespreken met hem (CGVS, p. 18). Evenwel mag worden verwacht dat u uw broer hieromtrent vragen stelde, gelet op uw bewering dat u ruim tien jaar bij hem verbleef toen u in het Verenigd Koninkrijk was (CGVS, p. 4, 5, 8), en vanwege het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en in de problemen van uw broer, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de paspoorten en verblijfstitels waarvan u stelt dat die respectievelijk van uw broer, neef, de vrouw van uw neef, achternichten en achterneef zijn. Deze documenten hebben geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Hoe dan ook kunnen ze hoogstens uw verklaring omtrent uw familiesamenstelling ondersteunen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende

experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien

niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Terloops voert verzoeker tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Vooreerst bespreekt verzoeker op omstandige wijze zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Vervolgens zet verzoeker op theoretische wijze de subsidiaire bescherming uiteen. Hij wijst hierbij op de veiligheidssituatie en de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan.

Tot slot tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst en citeert verzoeker fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 3 mei 2024 aan de Raad een eerste aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een kopie van een politieverlag van 17 juni 2006 met een beëdigde vertaling;
- een kopie van een politieverlag van 25 mei 2006 met een beëdigde vertaling.

2.2.3. Verzoeker brengt op 6 mei 2024 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- zijn loonfiche voor een periode van 9 mei 2022 tot 30 december 2022;
- zijn attest van het Rode Kruis van 17 maart 2021 betreffende het volgen van een cursus "*Belgique Mode d'Emploi (BME)*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij verdacht wordt van verraad. In dit verband verklaarde verzoeker dat zijn thans overleden vader eerst werkzaam was bij de taliban waarvoor hij wapens bijhield die verzoeker bij de Afghaans overheid ging melden doch die de taliban achteraf kwamen opvragen en hierbij verzoekers samenwerking eisten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader lid was van de taliban:

“U verklaarde met name dat uw vader een hoge positie had binnen de taliban en contacten had met mensen die hem wapens of munitie leverden om de taliban te versterken (CGVS, p. 6, 7). Tegelijkertijd bekent u vrijwel niets te weten over wanneer uw vader de taliban vervoegde en hoeveel jaren hij deze rol heeft uitgevoerd (CGVS, p. 7). Evenmin kon u vertellen om welke reden uw vader de taliban had vervoegd (CGVS, p. 7). Gevraagd wat u nog wist over de taken van uw vader, antwoordde u vaagweg als volgt: “Ik heb geen exacte info omdat ik toen redelijk jong was, sommige mensen leverden hem goederen, sommige andere mensen kregen goederen van hem.” (CGVS, p. 7). Dit antwoord is evenwel uiterst summier. Gevraagd hoe uw vader lid van de taliban is geworden, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 7). Ook op de vraag of uw vader ooit gewond raakte tijdens zijn taken als taliban moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Deze oppervlakkige verklaringen bieden derhalve geen duidelijk zicht op het profiel van uw vader. Uw uitleg dat u destijds nog jong was, kan uw gebrekkige kennis omtrent uw vaders activiteiten bij de taliban niet verschonen. Het is immers erg onvoorstelbaar dat uw vader, gelet op zijn hoge positie binnen de taliban, gedurende de periode van zijn tewerkstelling niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep. Bovendien kan van iemand die internationale bescherming vraagt verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, in casu bijvoorbeeld via uw moeder, of via uw broer met wie u in het Verenigd Koninkrijk al die jaren contact had. Als gevolg van uw ontoereikende kennis omtrent het beroep van uw vader slaagt er u niet in aannemelijk te maken dat uw vader effectief voor de taliban werkzaam was. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw vader ondermijnt aldus ook reeds de geloofwaardigheid van de hieruitvolgende problemen met de taliban.”

Verzoeker repliceert dat hij bij zijn verklaringen blijft. Hij stelt dat zijn vader begon te werken voor de taliban rond 2002-2003. Verzoeker betoogt dat hij toen tien of elf jaar oud was en hij omwille van zijn jonge leeftijd niet over de redenen van de keuze van zijn vader te horen kreeg. Hij stelt dat hij het ook niet gevraagd heeft aan zijn vader. Verzoeker benadrukt dat context hier zeer belangrijk is. Ten eerste betoogt verzoeker dat hij zeer jong was en ten tweede werkte bijna iedereen in zijn dorp voor of met de taliban. Hij benadrukt dat werken voor de taliban normaal was en het een de facto noodzaak was voor de meeste bewoners in zijn dorp. Verzoeker stelt dat verweerder weigerde om met zijn leeftijd op het tijdstip van de feiten rekening te houden, hoewel het logisch en plausibel is dat hij spijtig genoeg weinig kan vertellen over de betrokkenheid van zijn vader in de zaken van de taliban omwille van het feit dat hij toen slechts tien of elf jaar oud was en de feiten al twintig jaar geleden gebeurden. Verzoeker benadrukt dat de redenering van verweerder onredelijk

strikt was, te meer hij kan inschatten tot wanneer zijn vader voor de taliban werkte in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Verzoeker stelt dat hij aan zijn raadsman verklaarde dat zijn vader tot 2006 ongeveer werkte. Hij meent dat dit overeenstemmend is met zijn verklaringen op het CGVS uit de welke te lezen is dat hij problemen met de taliban had na het verdwijnen van zijn vader, dus kort nadat zijn vader gestopt is met werken voor de taliban. Verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat indien hij in staat is deze vraag te beantwoorden maar dit niet heeft gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, de gestelde vragen niet passend waren. Hij meent dat de vragen te complex waren of ze niet duidelijk waren voor hem. Hij betoogt dat verweerder zijn vragen toch moet aanpassen aan zijn profiel. Verzoeker stelt dat er dient te worden opgemerkt dat 'het handvest van het persoonlijk onderhoud' ook regels geeft over de aard van de vragen gezien de persoonlijkheid van een verzoeker en andere persoonlijk omstandigheden. Hij meent dat de vragen moeten aangepast zijn aan het profiel van de verzoeker en de gebruikte informatie rekening moet houden met volgende elementen. Verzoeker benadrukt voorts dat hij analfabeet is en hij nooit naar school is geweest. Hij betoogt dat het evident is dat hij meer moeilijkheden heeft met communiceren. Verzoeker beklemtoont dat verweerder flexibiliteit moest tonen en zijn antwoorden niet te strikt mocht interpreteren. Hij meent dat het redelijk te verwachten is dat sommige verklaringen wat prima facie onduidelijk zijn gezien zijn sociale status, de schoolopleiding en zijn leeftijd, naast de aspecten van interculturele communicatie. Verzoeker betoogt dat bovendien verweerder hem niet systematisch geconfronteerd heeft met de genoemde tegenstrijdigheden. Hij beklemtoont artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en stelt dat het aan verweerder was om hem met de tegenstrijdigheden te confronteren. Verzoeker besluit dat door geen confrontatie uit te voeren verweerder zijn verplichting onder artikel 17, § 2 van koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt.

Wat betreft verzoekers betoog dat er geen rekening gehouden werd met zijn profiel door verweerder, dient opgemerkt te worden dat de loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd en de bewering dat hij ongeschoold is, zijn gebrekkige kennis en gebrek aan interesse omtrent de werkzaamheden van zijn vader voor de taliban geenszins kan verschonen. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en ongeschoold is, redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen.

In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zich preciezer en nauwkeurig te informeren over de werkzaamheden van zijn vader voor de taliban, hoewel hij ondertussen ruim meerderjarig is en nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 8), hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 29 jaar waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn vermeende ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was gedetailleerde, doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de werkzaamheden van zijn vader voor de taliban. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde tot de zesde graad naar school te zijn gegaan en hij kan lezen doch een beetje zwak is in schrijven (persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden met voormelde weigeringsmotieven, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid, laat staan op grond van vaagheden en gebrekkige verklaringen, waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

Waar verzoeker middels zijn eerste aanvullende nota twee kopieën van politieverlagen uit 2006 neerlegt met bijhorende beëdigde vertaling ter staving van de werkzaamheden van zijn vader voor de taliban, moet de Raad aanstippen dat deze slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit documenten niet kan nagegaan worden. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI

Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. Volledigheidshalve merkt de Raad daarnaast nog op dat de inhoud van deze politieverlagen een interne tegenstrijdigheid lijkt te vertonen of minstens niet valt te rijmen met verzoekers relaas. Zo lijken deze politieverlagen uit te gaan van de voormalige Afgaanse overheid en politiediensten waarin gewag wordt gemaakt van terroristische activiteiten van verzoekers vader waarbij ook wapens werden overgedragen aan het districtshuis doch evenwel wordt geattesteerd om hem niet lastig te vallen tijdens zijn verplaatsing terwijl volgens verzoekers verklaringen zijn vader er uiteindelijk niet in geslaagd was om de overheid te verwoegen nadat hij besliste dat hij niet meer voor de taliban wilde werken en was trouwens sprake van wapens die zich nog bij verzoekers thuis bevonden (persoonlijk onderhoud, p. 11-13).

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn:

“Uw verklaringen over uw beweerdde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader u van tijd tot tijd wapens gaf, die u moest bezorgen aan de persoon die door uw vader aan u werd voorgesteld (CGVS, p. 11). Gevraagd waar uw vader die wapens haalde, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 12). Op de vraag wat u precies met deze wapens moest doen, stelde u plots dat u geen wapens in ontvangst nam van uw vader, maar dat uw vader in huis een persoon ontving die u de wapens zou bezorgen, die u dan in huis moest plaatsen (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u uw verklaringen met betrekking tot uw precieze taken wijzigt doorheen het verloop van uw persoonlijk onderhoud, doet reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U verklaarde verder niet te weten wie deze personen waren (CGVS, p. 12). Daarnaast gevraagd om welke soort wapens het ging, antwoordde u vaagweg als volgt: “Het waren verschillende types wapens, ze waren gemengd met bommen en zelfmoordvesten.” (CGVS, p. 13). U stelde tevens dat er geen veiligheidsmaatregelen werden getroffen om deze wapens te bewaren (CGVS, p. 13). Hierop verder gevraagd, stelde u dat u ze zelfs niet aanraakte, dat u de deur opende voor de persoon die de wapens leverde en de plaats aanwees waar hij ze moest plaatsen (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat u de wapens na ontvangst in huis moest plaatsen (CGVS, p. 12). Uw bewering dat de wapens zonder enige beveiliging op het terras en in de gastenkamer werden bewaard (CGVS, p. 13), is bovendien erg onvoorstelbaar. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar wapens slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen die hier met de nodige voorzichtigheid mee omspringt, gelet op de risico's die de stockage van wapens, munitie en zelfs explosieven met zich meebracht. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.”

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn verklaringen verkeerd begrepen heeft. Hij stelt dat het nooit zijn taak was om de wapens te bezorgen. Hij benadrukt dat hij nooit deze opdracht kreeg van zijn vader. Verzoeker betoogt dat wat er gebeurd is, is dat wanneer zijn vader afwezig was hij wapens ontvangen en wapens gegeven heeft. Verzoeker stelt dat hoewel dit meermaals gebeurde, hij niet echt betrokken was in de wapenzaken van zijn vader met de taliban. Hij stelt dat hij de deur opendeed en wapens gaf wanneer zijn vader niet thuis was. Verzoeker beklemtoont dat er thuis verschillende talibanleden kwamen. Hij meent dat hij nooit dezelfde personen opnieuw heeft gezien. Hij stelt dat hij hun identiteit niet kent. Verzoeker meent dat uit vrees en in de context van wapenwisseling hij nooit de namen van die personen gevraagd heeft. Hij benadrukt dat hij ongeveer tien jaar oud was wanneer zijn vader begon te werken voor de taliban en daarom zijn kennis met betrekking tot de wapens heel beperkt is. Verzoeker betoogt dat omdat hij slechts een kindje was, het normaal is dat hij weinig wist over de wapens of de bewaringsmethodes ervan, te meer de wapens in dossiers gestockeerd waren. Verzoeker betoogt dat het CGVS bovendien geen rekening hield met het feit dat dit twintig jaar geleden gebeurde. Verzoeker meent dat het dus te verwachten is dat zijn verklaringen in dit verband wat onduidelijkheden vertonen. Verzoeker meent dat het opmerkelijk is dat verweerder een subjectieve en selectieve lezing van zijn verklaringen maakt. Hij stelt dat verweerder inderdaad van mening is dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn omdat hij verduidelijkte dat hij de wapens niet zelf nam. Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Hij beklemtoont dat hij enkel een punt wat duidelijker gemaakt heeft. Hij meent dat te zeggen dat hij de wapens regelmatig ontving of dat hij de wapens regelmatig gaf een manier van spreken was. Hij beklemtoont dat hij een kind was en hij natuurlijk zelf de wapens niet nam. Verzoeker meent dat hij dit later duidelijk maakte wat al evident was dat de talibanleden de upload of download van de wapens deden. Verzoeker betoogt dat hij opnieuw niet geconfronteerd werd met deze genoemde tegenstrijdigheid en dit een schending uitmaakt van artikel 17, § 2 van koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker besluit dat verweerder een valse lezing en een te literaire lezing heeft gemaakt van zijn verklaringen en dit leidde tot een valse conclusie, dewelke moet worden verworpen.

Verzoeker kan met de loutere benadrukking van zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten, de volharding in één versie van zijn verklaringen en post-factum nuanceringsen geenszins een verschoning bieden voor zijn telkens wisselende verklaringen omtrent zijn wapentaken. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om

internationale bescherming, ook wanneer deze jong is ten tijde van de feiten, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die zij het niet uiterst nauwkeurig, wel consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden, herhaalt de Raad dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op volgende pertinente bevindingen gewezen:

“Voorts verklaarde u dat uw vader op een gegeven ogenblik besliste om de taliban te verlaten in ruil voor een job bij de overheid (CGVS, p. 11). U verklaarde niet te weten om welke reden uw vader dit besliste, doch uw moeder zei volgens u dat hij wilde stoppen omdat de taliban geen goede mensen waren (CGVS, p. 13). U kon daarnaast niet vertellen of uw vader de taliban had ingelicht over zijn plannen (CGVS, p. 14). Gevraagd of het geen risico was voor uw vader om de overheid te gaan vervoegen, antwoordde u als volgt: “Ja je hebt gelijk, maar ik heb geen details erover, wat ik je net vertelde had ik gehoord van mijn moeder.” (CGVS, p. 14). Daarnaast kon u amper details geven over de omstandigheden waarin uw vader zou zijn verdwenen (CGVS, p. 14). Als verklaring voor uw beperkte kennis stelde u dat uw moeder op de hoogte was van dit incident, maar dit nieuws niet deelde met u (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe uw moeder te weten kwam dat uw vader vermist was, antwoordde u eveneens dat ze dit niet met u deelde (CGVS, p. 14). Het dient evenwel gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw moeder u hierover niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar het buitenland stuurde om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban, gelinkt aan de job van uw vader. Bovendien betreft dit een essentieel element uit uw asielrelaas, zodat kan worden verwacht dat u hier volledige verklaringen over aflegt.”

Verzoeker repliceert dat verweerder weigerde rekening te houden met zijn uitleg in verband met zijn beperkte kennis over de keuze van zijn vader. Hij stelt dat hij inderdaad aangaf dat hij slechts weet wat zijn moeder hem verteld heeft. Hij meent dat dit inderdaad komt door het feit dat zijn vader verdwenen is en zijn vader deze keuze maakte toen hij nog een kind was, hierdoor heeft hij nooit de kans gehad om daarover met zijn vader te praten. Verzoeker stelt dat ze nooit een gesprek gehad hebben in dit verband en dat zijn vader meende dat dit soort zaken niet de zaken van zijn zoon waren. Verzoeker betoogt dat het opnieuw opmerkelijk is dat verweerder geen rekening hield met het feit dat deze keuze in 2006 werd gemaakt. Hij stelt dat het ongeveer zestien jaar geleden gebeurde en het te verwachten is dat details geven over zo lang geleden moeilijk zal zijn zo niet te zeggen onmogelijk en het feit dat verzoeker het moeilijk heeft om de keuzes van zijn vader die zestien jaar geleden verdwenen is uit te leggen, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker betoogt dat hij van mening is dat de verwachtingen van verweerder te hoog gegrepen waren. Hij stelt verder dat zijn kennis over de verdwijning van zijn vader zich ook beperkt tot wat zijn moeder hem vertelde. Verzoeker benadrukt dat zijn moeder hem probeerde te beschermen. Hij meent dat als gevolg hij vermoedt dat ze niet alle details gaf. Hij meent dat hij spijtig genoeg zich dus niet kan uiten in dit verband. Verzoeker betoogt dat hij van mening is dat het gedrag van zijn moeder die niet alles aan haar veertienjarige zoon over het verdwijnen van zijn vader vertelt, begrijpelijk is. Hij stelt dat hij door het gedrag van zijn moeder niet in staat is om veel details te geven maar dit niet genoeg is om aan de geloofwaardigheid van zijn relaas te twijfelen. Verzoeker beklemtoont dat hij sinds de bestreden beslissing zijn moeder gevraagd heeft om een getuigenis te schrijven. Verzoeker meent dat indien zij zou accepteren dit te doen, hij dit de Raad zo spoedig mogelijk zal bezorgen.

Verzoeker kan met dergelijk betoog allerminst zijn gebrekkige verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, ondanks het lange tijdsverloop en zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de keuze van zijn vader om te werken voor de Afghaanse overheid en diens verdwijning. Daarenboven stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en

aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn moeder na vertrek (persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 7- 8) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Het lijkt weinig aannemelijk dat verzoekers moeder geen verdere informatie zou willen geven omtrent de omstandigheden waarin zijn vader ervoor koos om voor de overheid te beginnen werken en diens verdwijning omdat zij hem zou willen beschermen, te meer hij op heden 31 jaar is en er aangenomen kan worden dat zij op de hoogte is van zijn beschermingsverzoek gezien in het verzoekschrift gesteld wordt dat hij haar gevraagd heeft een getuigenis te schrijven, dewelke de Raad op heden nog niet ontvangen heeft.

In zoverre verzoeker nog meent een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor de Afghaanse overheid, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, waarbij dient opgemerkt te worden dat in casu verzoekers vader reeds zou overleden zijn (Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 6).

De Raad wijst er in dit verband verder op dat verzoekers familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn overleden vader (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 18).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn overleden vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat het verdere verloop van verzoekers problemen met de taliban niet konden overtuigen:

“U verklaarde met name dat u, nadat uw vader 15 à 20 dagen vermist was, de overheid informeerde over de resterende wapens van de taliban in uw huis (CGVS, p. 11, 14). Gevraagd of er tijdens die 15 à 20 dagen nog iets anders gebeurde, antwoordde u negatief (CGVS, p. 14). Twee à drie dagen nadat u de autoriteiten informeerde en de wapens werden geconfisqueerd, zo stelde u, kwamen de taliban bij u thuis langs, op zoek naar deze wapens en naar u (CGVS, p. 11, 14, 16). Gevraagd of u na de confiscatie van de wapens enige voorzorgsmaatregelen trof, antwoordde u dat u dit niet deed omdat u niet wist dat de taliban op de hoogte zouden zijn van het bestaan van die wapens (CGVS, p. 15). Even voordien verklaarde u daarentegen dat de taliban naar uw huis kwamen omdat ze wisten dat er wapens waren (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u hieromtrent inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts stelde u niet te weten wanneer de taliban precies langskwamen bij u thuis en waar u zich bevond tijdens dit bezoek (CGVS, p. 16). Dat u zich dergelijke details van dit bezoek van de taliban niet zou herinneren, is wederom weinig aannemelijk, gezien deze gebeurtenis een wezenlijk element uitmaakt van uw asielaansluiting. U beweerde voorts ten aanzien van het CGVS niet te weten welke plannen de taliban hadden met u (CGVS, p. 16). Evenwel verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban u vroegen hetzelfde voor hen te doen als uw vader, namelijk helpen om gerief naar verschillende mensen te brengen (zie vragenlijst DVZ). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw asielaansluiting, stelde u simpelweg dat u dit niet verklaard had (CGVS, p. 16). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u het gehoorverslag op DVZ voor akkoord ondertekende en nergens uit uw verklaringen blijkt dat het persoonlijk onderhoud bij DVZ moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2, 3). Dergelijke vaststellingen werken bijgevolg verder negatief in op uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker betoogt niet akkoord te gaan. Hij stelt dat wat hij verklaarde is dat voordat de talibanleden langs zijn huis kwamen hij dacht dat ze niet op de hoogte waren van het bestaan van de wapens. Verzoeker stelt dat hij tot nu toe dacht dat de taliban niet op de hoogte waren van de wapens. Hij meent dat hij dit dacht voordat ze langs zijn huis kwamen. Verzoeker stelt dat door hun bezoek hij zich realiseerde dat ze op de hoogte waren van het bestaan van de wapens en na hun verzoek hij niet meer dacht dat ze niet op de hoogte waren van het bestaan van de wapens. Hij meent dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert zijn verklaringen volledig coherent zijn en de conclusie van verweerder overhaast is genomen en niet juist is. Waar verweerder verzoeker verwijt dat hij de precieze datum van het bezoek van de talibanleden langs zijn huis niet meer kent en hij niet meer weet waar hij was op het tijdstip van het bezoek, wijst verzoeker erop dat deze feiten ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek van meer dan zestien jaar geleden dateren. Hij stelt dat hij niet thuis was en hij nog een kind was. Hij vermoedt dat hij buiten aan het spelen was met andere kinderen maar meer kan hij niet vertellen. Wat betreft de datum, betoogt verzoeker dat er begrepen moet worden dat hij nooit op school is geweest en dat er een cultureel verschil is tussen België en Afghanistan

over het belang van datums. Verzoeker benadrukt dat hij analfabeet is en hij nooit op school is geweest, dat de feiten heel lang geleden gebeurden wanneer hij nog maar een kind was en dat hij sindsdien een lange lastige vluchtroute en asielpcedure heeft ondergaan. Verzoeker meent dat het dus te verwachten is dat hij sommige geheugenproblemen vertoont of dat sommige verklaringen wat onduidelijk zijn prima facie gezien de sociale status, de schoolopleiding en zijn leeftijd, naast de aspecten van interculturele communicatie. Verzoeker betoogt dat in het licht van deze elementen verweerder flexibiliteit moest aantonen en zijn antwoorden niet te strikt mocht interpreteren, dit in toepassing van artikel 9 van 'het handvest van het persoonlijk onderhoud'. Voorts betoogt verzoeker dat hij eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat de taliban wilden dat hij het werk van zijn vader deed. Hij meent dat hij daarna op het CGVS verklaarde hij dat hij het niet wist wat voor plan de taliban hadden. Hij stelt dat er waarschijnlijk een misverstand was bij de DVZ. Verzoeker betoogt dat met de eerste verklaringen hij meent te zeggen dat hij dacht dat de taliban langs zijn huis kwamen om de wapens te nemen, dus net zoals ze met zijn vader voor jaren deden. Verzoeker stelt dat hij niet meent te zeggen dat de talibanleden wilden dat hij zijn vader "verplaatste" (lees: verving). Hij benadrukt te zeggen dat hij eerst dacht dat de talibanleden kwamen doen wat ze met zijn vader deden. Verzoeker betoogt dat verweerders beoordeling te streng is op dit punt. Hij stelt dat er geen tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Hij meent dat zijn verklaringen hooguit lichtjes verschillen en door een andere interpretatie van de aanwezige tolk of de ambtenaar die zijn woorden transcribeert (of samenvat in het geval van de DVZ). Verzoeker betoogt dat bovendien eraan moet worden herinnerd dat deze feiten zich minstens zestien jaar geleden hebben voorgedaan en hij niet aanwezig was, hij toen een kind was en hij sindsdien een zeer moeilijke migratie en asielpcedure heeft doorgemaakt. Verzoeker betoogt dat het niet verwonderlijk is dat een of ander detail verschilt wanneer hij meerdere malen, door verschillende personen en op verschillende manieren over hetzelfde onderwerp wordt ondervraagd en wanneer zijn woorden gelijktijdig worden vertaald. Verzoeker betoogt dat in dit verband UNHCR stelt dat de herinnering van een persoon bijna altijd gebaseerd is op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk en zelden nauwkeurig is. Hij meent dat het dus redelijk is wat inconsistente te verwachten, wat verweerder niet schijnt te erkennen. Verzoeker betoogt dat hij de grief van verweerder onregelmatig strikt vindt en die dan ook moet worden verworpen.

Verzoekers betoog kan geenszins een ander licht werpen op bovenstaande correcte weigeringsmotieven.

Verzoeker kan met zijn post-factum nuanceringen, de benadrukking van het lange tijdsverloop, zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten, zijn vermeende ongeschooldheid en geheugenproblemen geenszins zijn inconsistente en tegenstrijdige verklaringen verschonen. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong was ten tijde van de feiten en het ongeacht het lange tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het verdere verloop van zijn problemen met de taliban.

Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud tot de zesde graad naar school te zijn gegaan en hij kan lezen doch een beetje zwak is in schrijven (persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 9-10).

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89). De Raad stipt verder aan dat verzoeker geenszins aantoont dat zijn beweerde ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was consistente verklaringen af te leggen. De Raad benadrukt hierbij dat bovendien nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat er enig probleem zou zijn geweest en bleek verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten te beschikken om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde de tolk te begrijpen, de vragen goed te hebben begrepen en niks te willen toevoegen op het einde van zijn onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 3, 19-20). Evenmin liggen er stukken voor ter staving van enige geheugenproblemen of andere medische problemen die van invloed kunnen zijn geweest op verzoekers vermogen volwaardige verklaringen af te leggen. Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Daarenboven heeft verzoeker bij de DVZ verklaard in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 12, vraag 30) en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van geheugenproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 22 december 2020).

Wat betreft verzoekers betoog ter verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen dat er een misverstand was bij de DVZ, wijst de Raad erop dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep, er alle redenen heeft kunnen weergeven en stelde hierover geen vragen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 2-3). De Raad benadrukt dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende correcte bemerkingen:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat er, ondanks uw bewering dat de taliban u zochten (CGVS, p. 16), zich sinds uw vertrek in 2007 over een periode van ruim vijftien jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, ofschoon uw familie nog in hetzelfde dorp woonachtig is (CGVS, p. 7). U verklaarde ter zake dat de taliban nog gevraagd hebben naar u, maar uw familie geen pijn hebben gedaan omdat ze vrouwen geen pijn doen (CGVS, p. 18). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel en na al die jaren nog naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen. U verklaarde voorts dat uw broer ongeveer één jaar na uw vertrek eveneens door uw moeder naar het buitenland werd gestuurd (CGVS, p. 18). Over de redenen van zijn vertrek kon u echter niets vertellen (CGVS, p. 18). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u uw broer daarover geen vragen stelde omdat u dit onderwerp niet wilde bespreken met hem (CGVS, p. 18). Evenwel mag worden verwacht dat u uw broer hieromtrent vragen stelde, gelet op uw bewering dat u ruim tien jaar bij hem verbleef toen u in het Verenigd Koninkrijk was (CGVS, p. 4, 5, 8), en vanwege het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en in de problemen van uw broer, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.”

Verzoeker betreurt deze beoordeling dewelke volgens hem geen rekening houdt met de huidige context in Afghanistan en dus met de verergering van zijn vrees, in het bijzonder als iemand die naar het buitenland is vertrokken. Verzoeker meent dat het CGVS bovendien geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat hij inderdaad nog familie heeft die woonachtig is in zijn dorp, maar dit enkel zijn moeder betreft. Verzoeker betoogt dat het niet is alsof zijn hele familie nog veilig in Afghanistan woont, in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Hij benadrukt dat ook zijn broertje vertrokken is. Verzoeker betoogt dat er dient te worden opgemerkt dat omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, het eigen is aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Hij meent dat daarnaast de gevolgen van een ‘verkeerde’ beslissing zeer ernstig kunnen zijn. Verzoeker stelt dat de bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht daarom deze is van de redelijke waarschijnlijkheid, zoals de UNHCR stelt. Verzoeker betoogt verder dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekers om internationale bescherming elkaar noodzakelijkerwijs de redenen van hun vertrek vertellen. Hij meent dat dit niet het geval is en dit een vooropgezet idee is. Verzoeker benadrukt dat veel verzoekers om internationale bescherming liever niet over dit onderwerp praten. Hij betoogt dat in dit geval het zijn jongere broer is. Hij betoogt dit onderwerp liever niet ter sprake te brengen, voor zowel zichzelf als voor zijn broer opdat hij hem kan beschermen. Verzoeker betoogt het gebrek aan objectiviteit op dit punt in de beoordeling van het CGVS te betreuren. Hij meent dat bovendien dit element geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker stelt dat in werkelijkheid het helemaal niet over een centraal element van zijn verzoek om internationale bescherming gaat.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en door verweerders appreciatie te bekritisieren die steun vindt in de door hem geschetste context, geen dienstige elementen bij die een ander licht werpen op bovenstaande pertinente overwegingen.

De Raad stipt hierbij aan dat in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in zijn verzoekschrift, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat naast zijn moeder ook nog zijn zus en maternale oom in Afghanistan verblijven en het goed gaat met zijn moeder (Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 7-9; persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 7-8).

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekers betoog dat hij zijn jongere broer wil beschermen en daarom hem geen vragen stelt omtrent zijn reden van vertrek uit Afghanistan, geen afdoende verklaring biedt voor zijn gebrekkige verklaringen hieromtrent. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees, in casu de reden van vertrek van zijn broer uit Afghanistan. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde nog contacten te onderhouden met zijn moeder na vertrek alsook met zijn broer bij wie hij verbleef voor zijn komst naar België en waarmee hij contacten onderhoudt (persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 7; Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 10; verzoekschrift, p. 4) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Verzoeker wijst tevens op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd"

worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing en verweernota aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene landeninformatie, de bewering dat hij beschouwd zal worden als een spion, het feit dat hij Afghanistan verliet in 2007 meer dan vijftien jaar geleden, het gegeven dat hij in België woont sinds november 2020 en in Europa is aangekomen in 2008, de ponering dat hij het niet eens is met de wereldvisie van de taliban, hij hobby’s, een smartphone, favoriete tv-shows en lievelingsnummertjes heeft zoals elke dertigjarige jongeman, hij geen baard heeft, hij geen traditionele kleren draagt, cricket speelt, hij naar Pashtou muziek luistert op zijn smartphone dewelke hij ook gebruikt voor Facebook, Whatsapp en Youtube, hij graag naar een Indische show kijkt, hij zijn broer en neefje die de Britse nationaliteit heeft regelmatig ziet, hij graag een gokspel speelt en waar hij middels zijn tweede aanvullende nota loonbrieven en een attest van het Rode Kruis aangaande het volgen van een cursus neerlegt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa en buiten Afghanistan hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij, tot de zesde graad naar school ging alsook naar de moskee om de koran te leren (persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn moeder, hij haar ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee of drie dagen geleden sprak en het goed gaat met haar (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar verzoeker erop wijst dat hij een Facebookaccount heeft moet nog opgemerkt worden deze loutere verwijzing naar een Facebookaccount geen objectieve aanwijzing inhoudt voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een Facebookaccount heeft afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geïnterviewd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn volledige Facebookaccount te verwijderen.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er

moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 22 december 2020, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud 22 maart 2022, p. 7-8). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn moeder waarmee, hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee of drie dagen geleden sprak en het goed gaat met haar (persoonlijk onderhoud, p. 7- 8). Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder inkomsten ontvangt van een landbouwer die werkt op hun gronden (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 10).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking

met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn ongeschooldheid, asielroute alsook leeftijd en gebrek aan financiële middelen en zijn verblijf buiten Afghanistan geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen, dit de vaststellingen onder 2.3.4.3. en 2.3.4.4. mee in acht genomen (supra).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden, herhaalt de Raad dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU